

VZKŘÍŠENÍ

FARNÍ ZPRAVODAJ

Z obsahu

- Zprávy z farnosti
- Program farnosti
- Svatá Anežka
- Vybíráme z kroniky
- Pro děti
- Čtete? Čtěte!
- Program
bohoslužeb
o Vánocích

Moji milí,

vítám vás při čtení tohoto adventního vydání našeho farního zpravodaje.

Vstupujeme do nového církevního roku. Jak známo, liturgický rok začíná jindy než občanský. Dokonce je tento začátek "pohyblivý" – pokaždé jiné konkrétní datum, které závisí na tom, na který den v týdnu zrovna připadnou Vánoce. Je to velmi výmluvné. Narození Krista je ústřední bod, kolem kterého se vše odvíjí.

Liturgický rok začíná přípravou na tuto událost. Do nového roku jen tak nevpadneme, ale postupně se do něj pozvolna jakoby noříme. To je smysl Adventu. Máme před očima očekávání něčeho velkého, ale nesáhneme po tom hned a rychle. Trpělivě se připravujeme a těšíme. Učíme se soustředění a zklidnění. Mimochodem, odpovídá to obecné psychologii. Věci, zážitky, úspěchy, prostě vše, co získáme rychle, také rychle ztrácíme. A naopak, věci, ke kterým se musíme protrpět a postupně si je osvojit, nám zůstávají nadlouho nebo napořád.

Každý rok s příchodem Adventu se znovu připojujeme k těm, kteří uměli čekat a pak přijmout od Boha jeho dary. Mezi mnohými září svým příkladem Jan Křtitel, Panna Maria a svatý Josef. Adventní liturgie nám je postupně připomene. Mohou se tedy stát našimi průvodci a učiteli v adventním očekávání.

Jan, spíše starozákonní postava, burcuje k mobilizaci vlastních sil pro konání dobra. Vyzývá nás k tomu, abychom ve svém životě sami dělali Bohu více místa. Tuto vlastní snahu nesmíme podceňovat, i když víme, jak jsou naše síly chabé.

Ze zpráv evangelistů se dozvídáme, že nakonec pro Boha v tomto světě místo nebylo – když se měl narodit, museli jeho rodiče vzít zavděk jeskyni v poušti.

Panna Maria všechno podstatné uchovávala ve svém srdci, podobně, jako pod srdcem nosila Božího Syna. Můžeme si povzdechnout, jak málo prostoru Bohu stačilo. Ale je to opravdu tak? Jak velké je lidské srdce? Možná větší než celý vesmír.

Svatý Josef je nazýván Kristovým pěstounem. Co to znamenalo, pochopíme z prvních kapitol evangelií. Aktivně bránil Boží dítě před nebezpečím, které mu hrozilo. Utíká spolu s Ježíšem a Marií do Egypta – na poušť. Do útočiště, kam poslední kniha Bible zasazuje ženu oděnou sluncem – Marii.

Maria je prostorem pro Boha, po kterém volal Jan. Josef tento prostor chrání a vůbec se o něho stará. Pozvěme tyto tři postavy do svých životů. Bude to znamenat aktivní snahu o více místa pro Boha, kontemplování – nošení – Boha v sobě a starost o to, abychom ho neztratili.

Přeji vám všem požehnaný Advent.

Váš otec Karel

■ ■ ■ SLOVO NA OKRAJ

Stalo se v oněch dnech, že vyšlo nařízení od císaře Augusta, aby byl po celé zemi proveden soupis lidu. Všichni se šli dát zapsat, každý do svého města. Také Josef se vydal z Galileje, z města Nazareta, do Judska, do města Davidova, aby se tam dal zapsat s Marií, která mu byla zasnoubena a čekala dítě.

Císař Augustus nechal svolat senát a rozhodl, že nemůže mít přesný přehled o daních, nebude-li vědět, kolik má poddaných a odkud pocházejí. Vydal proto císařský edikt, že se všichni obyvatelé jeho říše mají dostavit ke sčítání do města, odkud pocházel zakladatel rodu. Věděl, že to mnoha lidem způsobí potíže a že mohou nastat i hospodářské těžkosti. Aby se předešlo případným komplikacím, bylo stanoveno, že se každý dostaví na místo svého původu počátkem zimy, čímž se zabrání tomu, aby lidé byli sčítáni dvakrát nebo vůbec ne v případě osob bez stálého bydliště.

Josefa a Marii čekala trasa dlouhá asi 140 kilometrů po silnici na jih. (Přímá cesta přes Samařsko byla používána zřídka, neboť Židé považovali tento kraj za nečistý.) Cesta vedla tedy údolím Jordánu do Jericha a pak se poutníci museli obrátit k západu do Jeruzaléma. Svata rodina urazila denně asi 15 kilometrů a přespávala za poplatek ve veřejných noclehárnách hostinců.

Dnešní člověk je příliš pohodlný a líný – bez auta nebo prostředků MHD neudělá takřka ani krok, nemluvě už o tom, že by měl jít pěšky alespoň 1 kilometr.

Josef s Marií se museli vydat na namáhavou a nebezpečnou cest, protože respektovali zákon.

Kolik lidí dnes respektuje vůbec zákony a nařízení?

Když došli do Betléma, dostavily se porodní bolesti. Josef rychle zamířil do hostince, který stál na skalním útesu proti pohoří, kde pastýři pásli svá stáda. Podle Zákona se v podobných případech měla ihned volat porodní bába. Maria však dala najevo, že jí o to nejde – víc než po pomoci toužila po soukromí.

Hostinský šerموval odmítavě rukama. Město je přeplněno. Sešli se všichni členové Davidova rodu a obsadili všechny příbytky. Obyčejný tesař chce místnost? Soukromí? Vyloučeno!

Kolik lidí je dnes ochotných nezištně pomoci těm, kteří jsou nouzi? V mnoha případech se sice uvolí, ale musí z toho něco „kápnout“. Hlavně že okolí ocení naši „upřímnou snahu“!

Je paradoxem, že narozené dítě obklopili jako první pastýři (pasterveci), nikoli lidé mocní, vážení a bohatí, kteří by se těšili společenské vážnosti a úctě. Byli to právě pasáci dobytka, jimiž předáci tehdejšího židovského národa opovrhovali. Jedno z dobových poučení výmluvně radilo: „Nedávej syna učit oslařem, velbloudářem, holičem, lodníkem, pastýřem ani kramářem, neboť jejich řemeslo je řemeslem loupežníků.“ Svědectví těchto lidí u soudu neplatilo právě tak jako svědectví lupičů a vyděračů... A právě pastýři se jako první vydali k jesličkám...

Kolik lidí si dnes zakládá na svém postavení a titulech, funkcích, majetku a pohrdá těmi, kteří nemají ani maturitu, ani vysokou školu a nedisponují velkým jměním!

Od dětství říkali Marii, že cesty Hospodinovy jsou nevyzpytatelné, nezměřitelné. Byla-li jeho vůle, aby se syn Boží narodil v jeskyni (chlévě) pod hospodou, Maria přijala tento Hospodinův záměr.

Cesty Boží bývají skutečně nevyzpytatelné a pro nás obyčejné smrtelníky nepochopitelné. Ježíš, Boží syn, se musel narodit jako nuzák, byl vyhnán v době svého veřejného působení svými spoluobčany z města Nazareta a zemřel tou nejpotupnější a nejkrutější smrtí. Plnil vždy Boží vůli, nereptal, nenadával, nebouřil se, jeho nitro bylo plné lásky, Božího klidu a pokoje. Adventní doba je tou nejlepší dobou, jak se zklidnit a uklidit v sobě. Člověk by si měl poručit, že se nestane štvancem v honbě za vánočními nákupy, nenechá si vymýt mozek stupidními a podbíživými reklamami, aby pak pádil jako zběsilý do chrámu konzumu.

Umění oddálit uspokojení, dokázat počkat a pak spěchat, ale klidně a s radostí do Betléma k jesličkám, to je pravý význam adventní doby.

Bohuslav Zezula

(historické údaje byly čerpány z knihy J. Bishops: Den, kdy zemřel Kristus)

■ ■ ■ PROGRAM FARNOSTI

Adventní rekolekce

V sobotu 3. prosince dopoledne se v naší farnosti uskuteční adventní rekolekce. Hostem bude spirituál kněžského semináře P. Miloslav Kabrda. Začátek je v 9 hodin.

Výstav Nejsvětější svátosti

Od 6. do 9. prosince bude v naší farnosti pravidelný celodenní výstav Nejsvětější svátosti. Mše svaté budou též vždy ráno v 7.00.

Poutní slavnost

Ve čtvrtek 8. prosince slavíme poutní slavnost naší farnosti. Hlavním celebrantem při večerní mši svaté bude P. Stanislav Příbyl, generální vikář litoměřické diecéze a náš bývalý farník.

Předvánoční koncert

V sobotu 10. prosince po večerní mši svaté se ve farním sále koná předvánoční koncert. Zazpívat méně známé adventní a vánoční písně nám přijdou zpěváci z Moravského Slovácka.

Vstup zdarma. Přijďte!

■ Pouť do Filipova v roce 2012

Již tradičně se naši farníci chystají na pouť do Filipova. Odjedeme ve **čtvrtek 12. ledna 2012** ve 24.00 od kostela. Slavná mše sv. se bude konat 13. ledna ve 4 hodiny ráno. Návrat do Prahy bude téhož dne v dopoledních hodinách. Účast přislíbil i pan biskup Herbst, pokud mu to ovšem zdravotní stav dovolí. Pojeďte s námi uctít Pannu Marii, Pomocnici křesťanů! Přihlásit se můžete v sakristii.

Krátce o historii Filipova pro ty, kteří místo ještě neznají

Filipov je slavné poutní místo, nachází se poblíž Rumburku a je nazýváno „Lurdy severních Čech“. Poutě se koná na památku velkého zázraku, který se zde stal 13. ledna 1866 ve 4 hodiny ráno, kdy se na smrt nemocné Magdaleně Kadeové zjevila Panna Maria a oznámila jí, že bude uzdravena. Na místo začali proudit prosebníci, z nichž mnozí byli vyslyšeni, a docházelo k dalším zázrakům uzdravení. Na místě zázraku byla postavena kaple a později novorománský kostel zasvěcený Panně Marii, Pomocnici křesťanů. Papež Pius XI. ho povýšil v roce 1926 na baziliku minor.

■ ■ ■ ZPRÁVY

■ Oprava střechy Strašnického kostela

Původní koncepce návrhu stavby uvažovala o použití kvalitních materiálů, zejména na povrchu exponovaných konstrukcí. Během zpracování realizační dokumentace v roce 1992 bylo z hlediska financí značně ustupováno z kvality zejména nekonstrukčních „povrchových“ materiálů. Z toho důvodu byla krytina kostela nahrazena levnějším materiálem v té době dostupným – asfaltovým šindelem.

Po dokončení obdržela tato stavba Čestné uznání v soutěži Stavba roku 1994.

Po několika letech, kdy se objevilo zatékání do kostela, bylo zjevné, že se musí střecha opravit. K opravě však nebylo možné přistoupit okamžitě z důvodu nedostatku financí.

Po volbě pastorační rady, na ustavujícím zasedání 19. 4. 2008, bylo rozhodnuto, že se musí započít s přípravou opravy. V první etapě byla učiněna poptávka na cenu materiálů na opravu střechy farní budovy a kostela. O záměru opravy střechy bylo rozhodnuto na zasedání pastorační rady v říjnu 2008. V lednu až březnu 2009 byly zváženy náklady na jednotlivé typy krytiny a v červnu byly poptány čtyři firmy na opravu střechy farní budovy vybranou krytinou, velkoplošnou betonovou taškou Tegalit. Oprava byla schválena památkáři a byla provedena v říjnu s nákladem 467 000 Kč. Arcibiskupství pražské nám přispělo částkou 100 000 Kč.

Současně se projevilo větší zatékání do střechy kostela a bylo rozhodnuto o nutnosti opravy i za cenu financování pomocí úvěru. V lednu až dubnu 2011 bylo rozhodnuto o druhu krytiny a o vypsání výběrového řízení na firmu pro opravu střechy kostela.

Pro volbu krytiny byly tři možnosti. Titanzinek (3,7 milionu Kč), hliník (1,7 milionu Kč) a plastové šablony (1,2 milionu Kč). Titanzinek byl velmi drahý a některé reference z Prahy hovořily o jeho nepříznivé reakci na kyselý dešť. U plastových šablon bylo riziko neznámé technologie a nestabilitosti barev. Proto se komise, za účasti autora projektu ing. arch. Synka a technika arcibiskupství S. Přibyla, rozhodla pro hliníkový střešní šindel Prefa.

Nabídky na opravu podalo celkem šest firem, z nichž jedna nesplnila zadávací podmínky a ve výběrovém řízení nepokračovala. Po ověření referencí zbývajících šesti firem a zvážení nabízené ceny vybrala komise do užšího výběru firmy Pario Hradec Králové a Horsuk Nová Paka. Prezentace obou firem pro výběr zhotovitele stavby byla svolána na 19. 10. 2011. Po ukončení obou prezentací došlo ke hlasování členů komise s tímto výsledkem: Pario s.r.o. – 3 hlasy, Horsuk s.r.o. – 1 hlas. Komise pracovala ve složení Mgr. Karel Kočí – administrátor, Stanislav Přibyl – technik Arcibiskupství pražského, Milan Moc – za farnost, Karel Duchek – za farnost.

Vítěznou firmou veřejné soutěže na akci Rekonstrukce střešního pláště Kostela Neposkvrněného početí P. Marie byla vyhlášena firma Pario s.r.o. s cenou 1 610 997 Kč.

Souběžně se všemi jednáními o technických záležitostech bylo rovněž jednáno o financování opravy.

Bylo dohodnuto požádat o finanční pomoc Arcibiskupství pražské, požádat o grant Městskou část Praha 10, požádat o grant Magistrát hl. m. Prahy a zároveň vyhlásit ve farnosti sbírku na opravu střechy našeho kostela.

Naše farní sbírka byla vyhlášena v měsíci říjnu a vynesla 34 000 Kč, v měsíci listopadu téměř 28 000 Kč. Všem dárcům upřímně děkujeme a věříme, že do léta příštího roku se nám, s Boží pomocí, podaří shromáždit prostředky na opravu střechy našeho kostela.

Karel Duchek

■ ■ ■ SVATÁ ANEŽKA ČESKÁ, ORODUJ ZA NÁS

Svatá Anežka Česká, jedna z nejslavnějších českých světic, přichází na svět 20. 1. 1211 jako nejmladší dcera českého krále Přemysla Otakara I. a Konstancie Uherské.

V dětství je Anežka vychovávána vcisterciáckém klášteře ve slezských Třebnicích a v premonstrátském klášteře v Doksech, několik let poté stráví na vídeňském dvoře Babenberků.

Postavení královské dcery ale Anežku neuspokojuje, její *touhou je vstoupit do kláštera* a stát se služebnicí Boží – tato touha se jí ale splní až po smrti otce v roce 1230, kdy si prosadí rozhodnutí (po několika neúspěšných svatebních jednáních – s Jindřichem, synem císaře Friedricha II.,

Jindřichem III. Anglickým, císařem Friedrichem II.), že se bude plně věnovat zbožné činnosti.

V roce 1232 pak Anežka zakládá *špitál sv. Františka pro chudé a nemocné Na Poříčí* (od roku 1252 špitál sídlí poblíž Juditina, dnešního Karlova mostu) – v roce 1233 poté poblíž špitálu vznikají dva kláštery: *mužský klášter menších bratří sv. Františka* a *ženský klášter řádu sv. Kláry* (podle dochovaných listů je Anežka se sv. Klárou v úzkém osobním kontaktu).

Dne 11. června 1234 vstupuje třiaadvacetiletá Anežka spolu s dalšími sedmi dívkami ze šlechtických rodin do kláštera na Františku, a to za účasti královského páru (krále Václava I. a jeho

manželky Kunhuty), papežského vyslance kardinála Kajetána, sedmi biskupů a zástupců české šlechty. Několik měsíců nato po složení věčných slibů se stává z rozhodnutí papeže Řehoře IX. abatyší. (Život jeptišek byl velmi přísný – vstávaly denně ještě před východem slunce, jedly pouze dvakrát denně, a to bezmasá jídla. Dívky z nejvyšší české šlechty, které po vzoru Anežky České vstoupily do řádu, se tak rázem ocitly z naprosté hojnosti v prostředí chudoby a skromnosti.)

V této funkci setrvává až do smrti, i když v souladu se svou pokorou se v roce 1238 vzdává tohoto označení a přijímá jen titul „soror maior“ (starší sestra). Po dobu jejího života pak zůstává titul abatyše pražského kláštera klarisek neobsazen.

Po celý svůj život je Anežka Česká činná nejen jako členka řádu klarisek, ale též se významně zapojuje do veřejného života své doby- nemalý vliv má mimo jiné na svého bratra, krále Václava I. – v roce 1249 za české vnitropolitické krize se například přímo podílí na smíru mezi ním a jeho odbojným synem Přemyslem Otakarem II.

V roce 1252 pak vzniká z Anežčina popudu *pražský klášter křižovníků s červenou hvězdou*, jehož hlavní náplní byla pak péče o chudé a nemocné.

Anežka Česká umírá 2. března roku 1282 ve věku jednademdesáti let. Umírá v těžké době, těsně po braniborské okupaci (1278- 1283), kdy celou zemi postihly bída, hlad a sociální nepokoje.

Již nedlouho po smrti pak začíná být českým lidem považována za svěťici, věří se, že na její přímluvu se dějí četné zázraky.

O svatořečení Anežky se snažil -leč neúspěšně – již Jan Lucemburský, poté jeho syn Karel IV. a později pak např. Leopold II. Habsburský – teprve pražský arcibiskup

kardinál B. J. Schwarzenberg dosahuje v roce 1874 prohlášení Anežky za blahoslavenou – *svatořečena je pak 12. listopadu roku 1989 papežem Janem Pavlem II.*

PS: V areálu kláštera bylo ještě za života Anežky České dokončeno přemyslovské mauzoleum, zasvěcené Kristu Spasiteli. (Kromě zakladatelky kláštera sv. Anežky, jejího bratra Václava I. a Jaroslava ze Šternberka, vítěze nad Tatary, zde byla také pochována Kunhuta, vdova po Přemyslu Otakaru II. a později manželka Závíše z Falkenštejna.) Na jedné z hlavic triumfálního pásu v tomto mauzoleu je Anežčina podobizna – její tvář prozrazuje činorodou energickou ženu, jejíž tvář je zjemnělá prozíravou inteligencí.

Svatá Anežka Česká musela být vskutku mimořádná a výjimečná osobnost, která uvádí v úžas i nás, po technické stránce „nadlidi“, ale jinak obyčejné smrtelníky: bylo tehdy nemyslitelné -a dnes je vnímáno jako nepochopitelné - zřeknout se světských poct, titulů, výsad a života v pohodlí. Anežka viděla mnohem dál než její současníci a než i my dnes...

Do bitvy na Moravském poli (1278 – smrt Přemysla Otakara II.) patřil český stát k největším, nejsilnějším a politicky nejstabilnějším útvarům ve střední Evropě. Po úžasné expanzi se najednou ale dostavil kolaps. I my jsme byli ještě donedávna svědky expanze a rozmachu nového útvaru v Evropě, který vsadil pouze na finanční prosperitu, blahobyt a globální propojení – „dával však pouze císařovi, co bylo císařovo, na Boha a bližní však vědomě zapomínal“.

I dnes se šíří v Evropě a ve světě bída, hlad a sociální nepokoje, i dnes je potřeba – jako tehdy v listopadu 1989 – obrátit se k svaté Anežce České a prosit ji o pomoc!

BZ

■ ■ ■ KRONIKA

■ ■ DRAKIÁDA

V sobotu 15. října 2011 jsme se sešli na louce v Hostivařském parku na již tradiční farní drakiádě. Pořádného větru jsme se sice nedočkali, ale nepršelo a bylo hezky. A draci létali i tak.

Kromě létání pro zábavu se draci a děti zúčastnili dvou napínavých soutěží. V první disciplíně vyhrál ten, komu drak létal ve vzduchu nejdéle. Úkolem druhé disciplíny bylo, aby drak vyletěl co nejvýše. To se poznalo podle toho, jak dlouhý byl odmotaný provázek.

Vítězové, vlastně spíše vítězky, dostali nejen sladké odměny, ale také krásnou "dračí" medaili.

Děkujeme Olze Nejedlé a Magdě Procházkové za skvělou akci!

Šimůnkovi

■ ■ PODZIMNÍ FARNÍ TÁBOR

Ve dnech 26. – 30. října 2011 jsme se, jak už je tradicí, s dětmi vydali do Klokot u Tábora, abychom se dozvěděli něco o životě svatého Františka z Asissi. Českým drahám se po několika letech podařilo zlikvidovat výluku, takže jsme dorazili bez větších problémů a brzy se mohli odebrat na procházku za účelem konzumace čerstvého vzduchu a vykonání rozřazovací hry. Počasí nám bohužel nepřálo, takže jsme si hned první den užili františkánského snášení nepohodlí víc, než nám bylo milé, ale přes noc se našťestí podařilo všechno usušit.

Čtvrtek jsme začali podle slov, která Ježíš řekl Františkovi v jednom z jeho prvních vidění; „Obnov můj dům.“ A protože dělníci opravující onen starý, rozpadlý kostelík, na který František ona slova vztáhl, musí být nasyceni, děti dostaly za úkol z nakoupených surovin uvařit co nejoriginálnější večeři. Svého úkolu se zhostily s nevidanou invencí – zvláště chlebičky s „ptačím trusem“ byly vyloženě delikatesní...

Dělníci byli nasyceni a bratrů přibývalo – bylo tedy na čase postavit klášter. Zadání bylo, aby klášter pojal co nejvíce bratří při co nejmenším množství použitého materiálu. V lese tak vyrostly architektonické zázraky, často složené jen z několika málo klád, na nichž balancovala celá mnišská komunita. Nebylo družstva, které by svůj úkol nezvládlo.

Pátek se nesl ve znamení kultury. František byl autorem nejstarší dochované básně v umbrijském dialektu, takže i děti kráčely v jeho stopách, byť v neméně krásném jazyce českém. Večer své básně přednesly na „Kulturním festivalu,“ kde také vystoupilo několik dalších umělců z řad mnichů se svými vlastními divadelními, tanečními či básnickými kusy, mezi nimiž se mimo jiné šokujícím způsobem vyjímal moderní náhled na klasickou pohádku o Červené Karkulce. Tento festival ukončilo vystoupené renomovaných kapel z řad pomocníků a vedoucích, Flash and Fire Turkeys a The Orphans.

V sobotu děti zhlédly epický film o sv. Františkovi, jeho životě, působení a smrti. Seznámily se s jeho obrácením, počátky jeho služby Bohu, strastiplnou cestou do Svaté země, kde se snažil vyjednat mír mezi křesťany a muslimy. Později toho dne kráčely v jeho šlépějích na pouti do Říma k papeži, k sultánu a nakonec na hor La Verna, kde svatý

František obdržel stigmata. Večer už zbývalo jen rozdělit si poklady, obdržené dle zásluh a dobrých skutků vykonaných po cestě podobu celé akce.

I když nás Klokoty prvního dne uvítaly deštěm, nakonec se celý pobyt vydařil a my děkujeme jak našim hostitelům, tak Pánu Bohu za krásné chvíle, které nám bylo dáno zde strávit, a těšíme se na příští rok a na nová poznání stezek, jimiž může Pán Ježíš vést naše životy.

Jan Parolek

■ ■ ■ ...OD LÍDY

Milé děti,

oslavy Roku svaté Anežky České jsou v plném proudu. Na slavnostní bohoslužbu k osmistému výročí jejího narození přijel do Prahy dokonce papežský legát, kardinál Joachim Meisner z Kolína nad Rýnem, který Anežku označil první dámou mezi našimi zemskými patrony.

Jak to dokázala? Vzdala se královské koruny a oblékla řeholní roucho, aby mohla sloužit chudým. Spisovatelka Marie Holková v Nověně k svaté Anežce nádherně popisuje, jak král Václav I., Anežčin bratr, přemlouvá svoji milovanou sestru, aby si svůj odchod do kláštera snad ještě na poslední chvíli rozmyslela:

Král tiše vchází do Anežčiny komnaty:

„Dnes tedy naposled ještě své rozhodnutí můžeš změnit, Anežko, ještě je čas.“

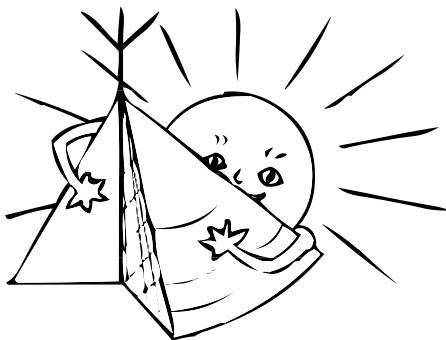
“Václave, mluviš jako ten, který mě právě pokoušel... kdybys miloval Pána jako já, nehodná, dal by ti rozeznávat hlasy. To ďábel takto zapomíná, že je Bůh přemocný, že bohaté královny mu nejsou k ničemu. Bůh přece má v sobě všechnu moc. A proto svého Syna svěřil jen chudé dívce nazaretské, ač bylo tehdy tolik královen. A k ochraně jim oběma dal zase chudého tesaře Josefa. Žádám-li po Bohu, aby mi svěřil mnoho Božích dětí, musím se stát chudou, prostou, aby tím více zazářila jeho sláva... Jdi, králi, jdi, mé dvorní dámy čekají, aby mě ještě naposled dnes zahalily v třpytné roucho. A potom v průvodu mě doprovodíš do kláštera na František...”

Dnes je první adventní neděle, do Vánoc máme dost času se po vzoru svaté Anežky zříci často až přehnaně drahých a zbytečných dáreků a svá srdce připravit tak, aby i nám mohl Pán svěřit mnoho důležitého a Boží sláva ve světě mohla zazářit ještě více.

■ ■ A CO SE PRO VÁS, DĚTI, CHYSTÁ?

Mikuláš a mikulášská nadílka

V pondělí **5. prosince** od 17 hodin opět ve farním sále. Mikuláš s anděly a čertem se už na Vás těší. Společně si zazpíváme, pomodlíme se a měly by být snad i nějaké dárky (před začátkem balíčky označené jménem dítěte odevzdají rodiče do košů dole v suterénu).

Výtvarná soutěž Vánoce dětí – Tajemství vánoc

Vánoční soutěž, každoročně pořádaná karmelitány, má letos uzávěrku v pátek **9. prosince**. Těším se, že se letos do soutěže opět s chutí zapojíte. Úkolem je zobrazit na formát čtvrtky A4 libovolnou výtvarnou technikou Vánoce. Zezadu uveďte jméno a příjmení, věk a adresu a odevzdejte, prosím, v sakristii. Obrázky za farnost odešleme dohromady v jedné obálce. Jistě víte, že od Vánoc jsou potom v boční chodbě kláštera vítězné obrázky vystaveny a můžete se na ně přijít podívat.

Tříkrálová sbírka

Tento rok se opět naše farnost zapojí do Tříkrálové sbírky, která proběhne od pondělí **2. ledna** do pondělí **9. ledna** 2012. Kdo z dětí, rodičů i dalších farníků by měl zájem se do sbírky zapojit, hlase se, prosím, v sakristii nebo přímo našemu farnímu koordinátorovi TK panu Milanovi Čokovi na e-mailové adrese: charita@farnoststrasnice.cz. Finanční prostředky získané z Tříkrálové sbírky 2012 budou použity na podporu projektu Charitního domova pro seniory v Mukařově a na projekt Odstranění podvýživy matek a dětí v Africe.

Masopustní karneval

Sobota **21. ledna**. Poslední sobotu před pololetním vysvědčením zveme všechny děti do tělocvičny Základní školy Brigádníků. Tentokrát navštívíme pohádky o Krtečkovi. Maminky z mateřského centra chystají pohádkové soutěže, nebudou chybět odměny, ba ani Krtekův dort! Porota, jako každoročně, vyhláší navíc soutěž o tři nejlepší masky.

Jarní prázdniny

Od soboty **11. února** do soboty **18. února** opět na faře v Rokytnici nad Jizerou. Lyžařské vleky jsou nedaleko. Bylo by dobré, kdyby všechny děti měly sjezdové lyže nebo snowboard. Jako každoročně se k nám může přidat i několik rodin s malými dětmi. Přihlášky jsou v sakristii nebo na webových stránkách. Odevzdejte je, prosím, vyplněné nejpozději do neděle 29. ledna v sakristii spolu se zálohou 1 000 Kč, celková cena je 2 900 Kč. Účastnický poplatek je možné hradit rovněž z fondu FKSP u svého zaměstnavatele, fakturu vám rádi vystavíme.

Pečení misijních koláčků

V sobotu **17. března** od 10 hodin v učebně. Následující neděli, 4. postní, nazývá se také Radostná neděle, kdy kněz má růžový ornát, je pak budeme nabízet po skončení každé mše svaté u východu z kostela za dobrovolný příspěvek. Výtěžek letos věnujeme jako každoročně na Papežské misijní dílo dětí. Na podzimním Misijním jarmarku jsme vytěžili 7 500 Kč, které byly odeslány rovněž na PMDD

Jarní prodloužený víkend dětí

Od soboty **28. dubna** do úterý **1. května**. Podrobnosti najdete v příštím čísle farního Zpravodaje a na webových stránkách.

Požehnané vánoční svátky i celý rok 2012 vám všem i rodičům přeje Lída a její věrní pomocníci.

■ ■ ■ ČTETE? ČTĚTE! ČTĚTE!

Když Bůh před tebou přirazí nějaké dveře, vždy ti otevírá nějaké okno.

Vážení a milí čtenáři farního zpravodaje,

stejně jako si někteří lidé dávají s počátkem nového roku různá předsevzetí, rozhodli jsme se i my, že s počátkem nového církevního roku vám začneme ve zpravodaji v „**knížním okénku**“ představovat vždy malou ochutnávku z toho, co nabízí náš knižní fond. Na pomoc si prozatím bereme liturgický kalendář na období, ve kterém vychází toto číslo zpravodaje.

Farní knihovna čítá na svých několika skromných metrech čtverečních na šest a půl tisíce svazků. Řadí se mezi ně nejnovější publikace, stejně jako poklady z prvních desetiletí minulého století. Čekají jen na to, až je objevíte a začtete se do nich. Kdy jindy s takovou objevnou výpravou začít než o následujících dlouhých zimních večerech?

Nejbližším významným termínem je začátek adventu, a tak se naše pozornost nejdříve upře k Panně Marii, která nás celým adventem provází a na kterou v církvi nyní ke konci roku pamatujeme i v několika konkrétních dnech.

8. prosince je slavnost Neposkvrněného početí Panny Marie (a poutní slavnost našeho kostela), 12. prosince Panna Maria Guadalupská a 1. ledna svátek Matky Boží Panny Marie. Co bychom byli za farní knihovnu, kdybychom nemohli svým čtenářům nabídnout vydatné čtení o Matce Boží? Proto namátkou vybíráme knihy inspirované těmito svátky: rozjímání o Neposkvrněném Početí Patrice O'Donovana v knížce Padre Pio, drobnou brožurku Pavla Mráčka Zjevení Panny Marie v Mexiku či Chvály Panenské Matky od sv. Bernarda z Clairevaux z roku 1938, který je sepsal, „aby úcta a láska k panenské Matce rostla v srdcích křesťanů“.

Již zmíněný (a námi jistě očekávaný) **Advent začíná 27. listopadu, 1. nedělí adventní**. Z knihovny vybíráme několik titulů, které vás mohou jemně naladit na veškeré to předvánoční těšení, aniž by opomíjely hlavní smysl Vánoc. Adventní a postní zamyšlení (Palouš, Šerých, 1992) nabízí čtyři krátké adventní promluvy. Několik stránek adventních myšlenek nabízí také J. M. Lochman ve svém pojednání O smyslu křesťanských svátků. Vánoční tajemství Edity Steinové (1991) je také dílko skromných rozměrů, které je však duchovním uvedením do tajemství Vánoc v životě církve, „pochopitelným pro ty nejprostší a obohacením i pro ty nejnáročnější“. „Pojednání o posvátném dětství nejmilejšího a nejsvětějšího Vykupitele“ F. W. Fabera s příhodným názvem Betlém je stále čtivé, přestože vyšlo již v roce 1929. Kouzelný kalendář Josteina Gaardera pro malé i velké čtenáře vypráví o dobrodružném putování Jáchyma a Elizbeth ze současnosti do Betléma přelomu letopočtu, kde se právě narodil Ježíš. Jako poslední tip jsme si ponechaly Vánoční promluvy Josepha Ratzingera. Kniha obsahuje devět vánočních promluv nynějšího papeže Benedikta XVI., z let 1977 až 1994. Jde o homilie zaměřené na dobu od narození Ježíše po jeho křest. Vyzařuje z nich velká radost z toho, že sám nekonečný a všemohoucí Bůh se stal člověkem, jedním z nás, neopomíjejí však ani některé aktuální problémy současnosti, jakými jsou například konzumní způsob života, uprchlíci, bezdomovci nebo vztah k nenarozenému životu.

Období Vánoc je dobou, ve které se zvláštním způsobem chceme věnovat svým blízkým a darovat jim víc než jen to, co lze koupit v obchodech. Jednu knihu na téma „darování sebe Bohu a druhým“ s názvem Umění dávat se napsal již v roce 1937 Josef Schrijvers. Čas pro druhého (Abeln, R., Kner, A., 1996) to jsou myšlenky, podněty a příklady v útlé knížce příběhů. Garry Chapman je autorem mnoha knih, které mluví o tom, jak milovat a být tu pro druhé. Za jednu z mnoha knih, které si můžete v knihovně zapůjčit, uveďme například dílo Děti a pět jazyků lásky, která je určena především těm, kdo se chtějí naučit lépe rozumět svým dětem a mnohem hlouběji jim vyjadřovat svou lásku. Miluj sám sebe - tato výzva může mnohé překvapit, avšak "láska k bližnímu bez lásky k sobě samému neexistuje", tvrdí Walter Trobisch, autor stejnojmenné knihy. „Jak miluje Bůh“ – i to je téma, nad kterým můžeme o zimních večerech rozjímát, například se sbírkou příběhů čtenářů Katolického týdeníku Bůh v mém životě nebo skrze dojemné příběhy ze života lidí, které oslovil Bůh a pomohla jim víra. Najdete v knize Vitamín C od Boha.

14. prosince slaví církev památku svatého Jana od Kříže. Kniha předního anglického exercitátora a duchovního vůdce Norberta Cummise Osвобоzení k radosti je důkazem, že i poselství mystika formátu svatého Jana od Kříže je možné předat čtivým, přístupným a jednoduchým, nikoli však zjednodušujícím způsobem. Provádí nás jednotlivými spisy, přehledně načrtává syntézu učení a zároveň objasňuje platné principy duchovního rozvoje. Je určena jak těm, kteří se chtějí seznámit s osobností mystického učitele nebo se poprvé začíst do jeho děl, tak těm, kdo hledají základní orientaci k hlubšímu pochopení jeho nauky. Ve farní knihovně můžete krom tohoto úvodu do nauky sv. Jana od Kříže najít jak spisy, kterých je sv. Jan autorem (s vysvětlujícími poznámkami J. Ovečky S.J.) ve třech svazcích z roku 1940 - Výstup na horu Karmel, Duchovní píseň, Temná noc, tak jeho životní příběh, sepsaný bratrem Vojtěchem od svaté Hedviky - Vcháším v nepoznané.

Svátek Svaté rodiny slavíme předposlední den v roce. Z této svaté trojice jsme se při vybírání knih soustředily na svatého Josefa. V roce 1935 vyšla kniha Giovannioho Sandigliana Jděte k Josefovi. Obsahuje úvahy o úctě a pravé pobožnosti ke svatému Josefovi, úvahy o jeho zvláštních milostech, vztahu k Panně Marii a Pánu Ježíši a mnoho jiných. Druhou část této čtivé knihy tvoří pobožnosti k tomuto světcovi. Z novějších knih pak nabízíme románový příběh Jana Dobraczynského Stín Otce. Autor se ujímá nejen úkolu převyprávět život významného světce, nýbrž rekonstruuje i kulturní pozadí, ve kterém se světcův život odehrával. Zachycuje nesnáze jeho každodenního života stejně jako napjatou atmosféru tehdejší doby, v níž Židé očekávali příchod Mesiáše, politické události na dvoře Heroda Velikého, vládcovy intriky, zvrácenosti a zločiny. Vychází při tom z biblických pramenů i z rozsáhlého literárního materiálu tehdejší doby.

31. ledna si připomínáme památku salesiánského kněze a vychovatele Jana Bosca. Z pokladu naší knihovny představujeme dvě knihy věnující se tomuto světcovi. Don Bosco, dílo Teresia Bosca je sestaveno z vlastních pamětí Dona Bosca a z životopisných pamětí jeho žáků a spolupracovníků. Bruno Ferrero převádí v knize Vychovávej jako Don Bosco (vydáno r. 1997) preventivní výchovný systém salesiánů do výchovné rodičovské praxe.

2. února se po celém světě slaví Den zasvěceného života. K tomuto tématu představujeme z pole teoretického brožurku Synoda o zasvěceném životě a z praktického pohledu knihu A. L. Ballinga K Bohu vede mnoho cest, ve které řádové sestry vyprávějí o svém povolání. Zajímaly by vás spíše vzpomínky a příběhy kněží? I takové knihy můžeme nabídnout.

Svátek Panny Marie Lurdské slavíme **11. února**. Lurdy očima lékaře Vlastislava Ječmínka nebo Zjevení Lurdské – důvěrné vzpomínky svědka J. B. Estrada nebo obsáhlejší spis Lurdy Karla Kolíška, to jsou některé nabídky k tématu Mariánského poutního místa. Píseň o Bernadettě (dokumentární román) zazpíval Franz Werfel Panně Marii jako dík za záchranu života před smrtí ve Francii okupované hitlerovským nacismem.

Světovým dnem nemocných (také 11. 2.) ukončíme naši první upoutávku po pokladech farní knihovny. Hned dvěma spisky se autor Georg Stoff věnuje tématu nemocných – rozhovory s umírajícími a nemocnými sepsal v knize Síla na cestu. Dobré slovo u lůžka nemocného nám přibližuje nemoc a možnost pomoci ze strany pečujících, stejně jako kniha Marie Svatošové Hospice a jednání s nemocnými, která představuje doprovázení těžce nemocných teoreticky i prakticky. Sedm úvah o službě nemocným a trpícím pro náročnějšího čtenáře nabízí také P. Tomáš Halík. Drobná brožurka Chceš-li, můžeš mě uzdravit, nabízí prosby za nemocné, za jejich uzdravení, modlitby v jakékoli tísní a právě prostřednictvím modlitby nás učí vyrovnat se s těžkostmi, pochopit jejich hlubší smysl a plněji se přivínovat k Pánu.

Knížní okénko se nám hned napoprvé rozrostlo do pěkné výkladní skříně. Nabídlí jsme vám na tři desítky knih z naší – vaší farní knihovny. Nevybrali jste si? Máte na srdci jiné téma nebo konkrétní knihu, kterou byste si chtěli přečíst? Zastavte se u nás, spolu vybereme to právě pro vás!

(kazy)

■ ■ ■ SLOVO NA ZÁVĚR

Stará vzpomínka z dětství: Jak se slavily u nás Vánoce v kostele? Bylo to natřikrát. V šest hodin ráno byla mše, které se říkalo jitřní. V jedenáct dopoledne byla tzv. hrubá, nebo lépe a spisovněji „velká mše“. A odpoledne v pět hodin byla v klášterní kapliče pobožnost k Ježíškovi v jeslích. Už jako chlapec jsem vnímal, že tu šlo nejenom o tři liturgie, ale že převládá u každé z nich i jiný styl. Nevěděl jsem ovšem, čím to je, že se tak různí. Ale dnes bych to vyjádřil odborně, až příliš specificky, podle Heideggerova přístupu k náboženství. Tento filozof totiž stanovil tři stupně v postoji k víře. **První stupeň je estetický, druhý je morální a třetí je v pravém slova smyslu stupeň náboženský.**

Ten první postoj byl u nás ztělesněn slečnou B. Po celý rok do kostela nechodila. Ale na Vánoce dokázala časně zrána vstát, vystoupit na kůr a začít trylkovitým sopránem zpívat: „Vánoce, Vánoce, vítáme vás! V sněhu se brodíte, přesto nám nosíte do srdce teplo, ač venku je mráz.“ Nebyla jediná, která podlehla poezii Vánoc z důvodů estetických. Staré zvyky rodinné, koledy, atmosféra vzájemných dárek, to všechno přináší osvěžení do shonu všedních dnů, připomíná nám to, že existují jiné hodnoty než peníze a úspěch v práci. Jsou to hodnoty náboženské? Jenom zdaleka. Proto tím mnozí pohrdají jako jalovou sentimentalitou.

Ale přesto není radno se cítit tak povýšeným nad těmito spontánními lidskými city. Vždyť estetické zážitky obohacují život. Vzpomínám si, jak mi jeden turista v Římě ukazoval na kopuli svatopetrské baziliky a prohodil jízlivě: „Něco takového Kristus Pán potřebuje ke své slávě?“ Odpověděl jsem docela jednoduše: „Ne, Kristus Pán to nepotřebuje, ale potřebují Michelangela a jeho umění lidí.“ Nebo se snad mají umělci uplatňovat jenom při

výzdobě Komerční banky? Vždyť každý umělec, ať už je věřící nebo ne, se cítí nejšťastnější, když mu zadají práci v kostele. Poezie, hudba a umění všeobecně není ještě samo náboženství, ale je cestou, která k němu vede, když je opravdové a upřímně prožívané. To tedy platí i o kouzlu Vánoc.

Ale vraťme se k mým starým vzpomínkám. Na jitřní mši jsem chodil s matkou, na velkou v jedenáct hodin s otcem. Také se při ní zpívalo. Ale kázával tu také mladý horlivý kněz. **Téma jeho řeči bývalo to, co jsme nazvali druhým stupněm náboženského postoje: hledisko morální.** Neoplyval poezií Vánoc, jevil se spíš jako přísný mravokárce. Ukazoval lidem, že pravé slavení Vánoc není v krásných zpěvech s hudbou na kůru, ale v napodobení Krista. Ten sestoupil k nám chudým, musíme tedy i my sestupovat s láskou k těm, kdo naši pomoc potřebují. Náboženství od nás nežádá, abychom oplývali city, ale abychom zachovávali příkázání. Nemáme být těmi křesťany, kteří říkají Kristu „Pane, Pane“, ale těmi, kdo plní příkazy Boží.

Víme dobře, že byl tento náboženský postoj velmi propagován v době reformace. Ale je charakteristický pro každé reformní hnutí v církvi. Z doby Otců se zachoval malý spisek sv. Basila s titulem „O Božím soudu“. Obsahuje svéžitopisný zážitek autora. Sv. Basil byl částečně tím, koho dnes nazýváme konvertitou. Pocházel sice z dobré křesťanské rodiny, ale náboženským životem se začal vážně zabývat až po ukončení studií vlivem své starší sestry. Stal se dokonce mnichem. Ale protože měl důkladnou intelektuální přípravu, zvolili ho biskupem rodného města Cesareje v Kapadocii. Ujal se svého úřadu s opravdovostí. Ale přišlo velké zklamání. Byla to doba velkým náboženských třenic, hádek, vzájemného odsuzování. Basilovi z toho bylo smutno. Kladal si otázku: „Čím to je, že Kristova církev je v takovém úpadku?“ Píše, že mu jednoho dne přišlo osvětlení shůry: „To všechno je tím, že se nezachovávají Boží příkázání. Nenapravíme sebe, ani společnost, ve které žijeme, dokud nevezmeme doslova všechno, co nám v evangeliu Kristus nařizuje.“ Podobné tóny slyšíme po celou dobu církevních dějin, a jak jsme viděli, bylo to i téma našeho kněze při vánoční mši v jeho kázání mužům.

Církev je hnutí reformní. Přesto se vyskytovalo a vyskytuje mnoho těch, kdo by chtěli reformovat ji samou. Reformní kazatele chtějí opravit ti, kteří dokazují, že mají být jejich řeči méně mravokárné, negativní, ale raději víc pozitivní, ukázat raději krásu evangelního učení u těch, kdo je zachovávají, nestarat se o ty, kdo se k nim obracejí zády. Je přece mnoho dobrých lidí. Jsou to ti, které zobrazují figurky v našich betlémech. Přinášejí dary novorozenému Spasiteli, protože ho očekávali a s radostí se dočkali jeho příchodu.

Ale jsou i jiní, kteří by chtěli být reformnějšími, než všichni horliví reformisté v církvi. Jejich kritika má společný jmenovatel, kterého užívaly v propagandě totalitní režimy i vzdušné ideologie. Dá se vyjádřit zkráceně těmito slovy: „Měli jste k dispozici dva tisíce let, abyste napravili lidskou společnost, ale nedokázali jste to. Teď to uděláme my.“ Podobného tónu jsou i řeči politických stran před volbami. Fakt, že se stále v různých obměnách opakují, dokazuje, že je jejich úspěch pramalý.

Církevní mravokárci si tedy musejí dát pozor, aby je banálně nenapodobili. Církev sice musí vybízet k napravení mravů, musí stavět lidem před oči cíl, obraz lepšího světa. Přesto si je však vědoma, že její úspěch na tomto poli nebude nikdy úplný až do té doby, kdy jej skuteční Kristus sám. My pak patříme k těm, kdo „s nadějí očekávají příchod Pána našeho Ježíše Krista“, jeho druhý příchod, jakoby druhý Betlém, druhé věčné Vánoce.

Tento postoj nás vede k tomu, abychom postoupili k třetímu stupni, který jsme nazvali opravdově náboženským. Církev káže mravnost, píše naučení o tom, jak se vyvarovat hříchu. Ale přesto si nedělá iluze. Jsme lidé slabí a do hříchu upadáme stále. Středověké hereze chtěly hříšníky z církve vyloučit. Pravověrná nauka naopak učí, že i oni do církve patří, protože jenom tam se mohou od hříchu očistit. Neslibuje se jim, že už do hříchu nikdy neupadnou, ale že se musejí setkat s někým, kdo je schopen hříchy odpustit. V tomto osobním setkání je pravý náboženský postoj. S tím jsem se setkal v mládí při třetí vánoční pobožnosti, o které jsme se už zmínili, tj. při modlitbách ke Spasiteli v jesličkách. Tam jsme zpívali: „Člověčenství naše, ráčil vzít na se... Goliáš oloupen, člověk je vykoupen.“

Náboženství, jak slovo samo naznačuje, je setkání člověka s Bohem. To říkají všichni. Ale pravý problém je v tom, jak si Boha představují. „Pro mne Bůh znamená ideál všeho dobra,“ řekl mi někdo, když jsem se ho ptal. Co jsem mu odpověděl? Tak ho definoval i Platón a všeobecně všichni idealisté. Chceme se s ním setkat? Máme-li být upřímní, musíme se přiznat, že člověk, který se setkává s ideálem, se v pravém slova smyslu setkává sám se sebou, se svým ideami. Ty mu naznačí, kde je dobro, ale neosvobodí ho od hříchu a od slabosti. I my věříme, že jsou v Bohu všechny ideály dobra a krásy. Máme tedy k němu postoj morální a estetický. Ale věříme navíc, že je Bůh skutečná osoba, která se stala člověkem. Vstupujeme tedy s ním v dialog s důvěrou v jeho dobrotu a moc současně. Když to pochopíme, pak si opravdu z plna srdce můžeme zpívat: **„Nám, nám, narodil se... Vánoce, Vánoce, vítáme vás.“**

Tomáš Špidlík, Slyšte Boha v ranním vánku
Vydalo Karmelitánské nakladatelství 2005

■ ■ ■ PROGRAM BOHOSLUŽEB O VÁNOCÍCH

Sobota	24. 12.	Štědrý den	16.00 (zvláště pro rodiče s dětmi) 24.00 (půlnoční)
Neděle	25. 12.	Narození Páně	7.00, 9.00, 10.30, 18.00
Pondělí	26. 12.	svatý Štěpán	9.00, 18.00
Úterý	27. 12.	svatý Jan	18.00
Středa	28. 12.	svátek Mládí	18.00
Čtvrtek	29. 12.		18.00
Pátek	30. 12.	svátek Svaté Rodiny	18.00
Sobota	31. 12.		17.00 (mše svatá na poděkování za uplynulý rok)
Neděle	1. 1.	slavnost Matky Boží, Panny Marie	7.00, 9.00, 10.30, 18.00

Mimořádné termíny svátosti smíření před Vánocemi budou ještě upřesněny. Využijte, prosíme, během adventu také řádných termínů před každou mší svatou.

Pokud máte doma nemocné, kteří by uvítali návštěvu kněze a chtěli by přijmout svátosti, neváhejte o návštěvu požádat. Rádi Vaše nemocné navštívíme.

■ ■ ■ PROGRAM FARNOSTI

Bohoslužby v našem kostele	pondělí – pátek	18.00
	sobota	7.00, 18.00
	neděle	7.00, 9.00, 10.30, 18.00
Společná modlitba růžence	½ hod. před mší svatou (mimo neděle v 10.30)	
Živý růženec	každé první pondělí v měsíci po mši sv.	
Příležitost ke svátosti smíření	hodinu před každou mší sv. nebo dle domluvy	
Adorace	každý třetí pátek v měsíci po mši svaté	
Modlitební skupiny	Společenství matek	pondělí po mši sv.
	Společenství Effatha	čtvrtek 19.00 – 21.00
	Mariina Legie	pondělí 19.00
	Lectio Divina	jednou v měsíci dle ohlášek
Přednášky o sociální nauce církve	druhá středa v měsíci od 19.00	
Biblická hodina	první středa v měsíci od 19.00	
Setkání nad Katechismem	ostatní středy v měsíci od 19.00	
Výuka náboženství	předškolní děti	úterý 16.00
	1. třída	pondělí 16.00
	2. – 3. třída	úterý 16.00
	4. – 6. třída	středa 16.00
Mládež	biřmování – příprava	středa od 19.00
	ostatní	úterý po mši sv.
Příprava dospělých na křest	pondělí večer a dle dohody	
Příprava dětí ke svatému přijímání	od jara v pátek odpoledne spolu s rodiči	
Setkání ministrantů	jednou za měsíc dle ohlášek	
Farní charita	poslední úterý v měsíci po mši sv. v učebně	
Farní knihovna půjčuje	středa	16.45 – 17.45
	neděle	10.00 – 11.30
		8.00 – 11.45 (farní kavárna)
Skupina KALOKAZHATIA	zkoušky v neděli od 9.30; doprovází dětskou mši sv.	
Chrámový sbor Cantus amici	zkoušky v pondělí od 19.30	
Mateřské centrum	Pondělí a středa od 9.30	
Setkání rodin a manželských párů	informace u kněze	
Setkání seniorů	každé druhé úterý v měsíci od 10.00	
Sportovní odpoledne	liché soboty od 14.00 – floorball	
Farní kavárna	neděle 8.00 – 12.30	
Úklid kostela	každé pondělí od 14.00	

Osobní rozhovor s knězem, návštěva nemocných, křest dětí, příprava na svátost manželství a příprava dospělých na biřmování dle domluvy s kněžími.

Srdečně zveme další farníky k zapojení se do farního života. A zvláště uvítáme všechny, kdo by byli ochotni nabídnout pomocnou ruku – v charitě, ve farní kavárně, při úklidu kostela.

Římskokatolická farnost
u kostela Neposkvrněného
Početí Panny Marie

Požehnání do nového roku

Do nového roku 2012 přejí hodně zdraví a vyprošují
hojnost Božího požehnání pro celou farnost P. Karel Kočí,
P. Vladimír Kalík a jáhen Pavel Reumann.

*„Ať ti Hospodin žehná a chrání tě,
ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář
a je ti milostiv,
ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář
a obdaří tě pokojem.“*

Pane Ježíši Kriste- Maria, Tvá matka, tě nosila pod srdcem
a porodila v Betlémě – prosíme Tě, vryj i do nás svou podobu,
abychom Tě nosili ve svých srdcích a ukázali světu, neboť Ty
žiješ a kraluješ na veky věků.

Vydává farnost u kostela Neposkvrněného početí Panny Marie

Praha - Strašnice

Ke Strašnické 1000/10, 100 00 Praha 10

tel.: 274 782 480

e-mail: k.koci@gmx.com

www.farnoststrasnice.cz